

15. Vertaalopgave Andrej Koerkov

Gretske de Haan

DE LAATSTE LANDING (een korte geschiedenis van een intern orgaan)

In de koude lente van het vijfde jaar van de onafhankelijkheid kwam ik terug uit Duitsland. De oude Boeing van Ukraine International Airlines, met behulp van sjablonen beschilderd met Chinese karakters die, naar het schijnt, aangaven wat je moest doen in het geval van een noodlanding, naderde met trillende duraluminium vleugels de betonnen landingsbaan van luchthaven Kiev Boryspil. De mollige stewardess deelde declaratieverklaringen uit. Ik kreeg er ook een en moest weer lachen, toen ik las dat ik de hoeveelheid ingevoerde nationale valuta moest 'aangeven'.

Al gauw kwam het vliegtuig in aanraking met het beton en snelde verder over vaste grond. Een buitenlander die per ongeluk tussen de passagiers was terechtgekomen klapte in zijn vochtige handen, maar stopte er snel mee toen hij gespannen blikken op zich gericht voelde.

Zo'n vijf minuten na het stoppen van de motoren kwam er een bus naar het vliegtuig rijden en haastten de passagiers zich naar binnen om een zitplaats te bemachtigen.

In de comfortabele wachtruimte van de douanehal was het ineens vol geroezemoes en geritsel van declaratieformulieren. De passagiers werden opgesplitst in twee rijen. Uit gewoonte ging ik in de linker staan. De rij vorderde langzaam, maar ik had geen haast.

Eindelijk kwam ik aan bij de stralingscontrole, waar een persoon in camouflagepak mij met een stralingsmeter 'langsliep' en naar me knikte, het was goed. Toen moest ik nog door de algemene röntgencontrole. De douanebeambten waren op zoek naar opiumsmokkelaars, ik wist al dat die op het moment dat ze de grens passeerden de opium in speciale zakjes doorslikten. Ik ging snel het metalen hokje binnen en vlijde gehoorzaam mijn borst tegen het vierkante metalen frame. Er rammelde iets onzichtbaars met ijzer in het hokje en ik kreeg een koude rilling over mijn rug.

Nog een kwartiertje, dacht ik, dan ben ik van het vliegveld af. Eindelijk ging de deur van het hokje open en liep ik verder over de geschilderde gele streep op de vloer, die de looproute aangaf.

'Paspoort?' werd me beleefd gevraagd door de douanebeambte die al achter de tafel bij de bagagecontrole zat. Met een glimlach reikte ik mijn reliek van een sovjetdocument aan.

'Andrej Joerjevitsj?' De douanebeambte las hardop en keek me aan, alsof ik zijn gelijk met een knikje zou moeten bevestigen. 'Heeft u maar één koffer?'

Ik knikte.

'Loopt u verder die kant op, door die deur!' en met een breed gebaar gaf hij de richting aan. 'En neem uw koffer mee!'

Achter de sierlijke zwarte deuren trof ik een soort recreatieruimte aan, gevuld met gestoffeerde meubels. Er was niemand. Ik liep naar de dichtstbijzijnde stoel en ging zitten.

Toen ik mijn blik door de kamer liet gaan, zag ik in een van de hoeken een zwarte camera onder het plafond hangen.

Ik voelde me rustig en verbaasde mezelf daarover; waarom ben ik toch zo kalm? Ik was niet voor niks gevraagd hiernaartoe te komen.

De deur ging geruisloos open. Een man van een jaar of vijfenveertig in een duur donkerblauw pak kwam de kamer binnen. Ik moet eerlijk zeggen dat zijn felrode stropdas en het eenvoudige, ook rode gezicht niet echt goed bij het pak stonden. In zijn hand had hij een röntgenfoto.

Hij liep naar me toe en ging in de stoel naast me zitten.

‘Andrej Joerjevitsj?’ vroeg hij.

Ik knikte.

Hij keek me aan, hield vervolgens de foto op ooghoogte en tuurde er aandachtig naar.

‘Bent u arts?’ vroeg ik.

‘Nee, maar ik heb wel radiologie moeten studeren...’ antwoorde hij op grappige toon. ‘U heeft problemen met uw gezondheid...’ en hij liet me iets zien op de röntgenfoto, omcirkeld met rode stift.